

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זי"ע
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
נפטר בעתק צפת תרמ"א
י"ג ניסן שנת ה'ת"א (שנת ה'ת"א לפי
רוב מנהגי פנינו)
(שם אביו ר' אפרים ד"ר)

כל השנה
- הלכות -
- בכל יום -
מובטח לו שהוא
ב"ן "עולם הבא"!

משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"? אורת חיים היומי לימוד שולחן ערוך אורת חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

"יעקב" משיבו: איזה טוב שאלה, זה ששאלת עכשיו?
כאלו היתה שואל אותי אם אני רוצה להיות, כאלו היה שו"ך אחרת
איזה טיפס בעולם היה משיבו לך בשלילי?

מז
אלול

רבינו משה אלשיך

רבינו משה אלשיך זי"ע
בעל מחבר ספר "דומ"א"
נפטר בעיר קראית י"ד
י"ח אייר שנת ה'ת"א (שנת ה'ת"א לפי
רוב מנהגי פנינו)
(שם אביו ר' ישראל ד"ר)

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כפי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה.
נחריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנחדים יאהדונה"י
על ידי הנעלים ברחליו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן תרנח – דיני לולב ביום טוב ראשון

ה. האחים שקנו אתרוגים מתפיסת הבית ונטל אחד מהם אתרוג ויצא בו אם יכול לאוכלו ואין האחים מקפידים בכך יצא ואם היו מקפידים לא יצא עד שיתנו לו חלקם במתנה ואם קנה זה אתרוג וזה פריש או שקנו כאחד אתרוג רמון ופריש מתפיסת הבית אינו יוצא באתרוג עד שיתנו לו חלקם במתנה ואף על פי שאם אכלו אין מקפידים עליו מפני שכל שאין שם מאותו המין אין מחילתם בסתם מועלת אבל כשיש שם מאותו המין אפילו היה מעולה מאחרים מחילתם בסתם מועלת לפי שאינם מקפידים:

ט. מה שנוהגים במקום שאין אתרוג מצוי שכל הקהל קונים אתרוג בשותפות הטעם מפני שכיון שקנאוהו לצאת בו מסתמא הוי כאילו פירשו שכל הקהל נותנים חלקם לכל מי שנוטלו לצאת בו על מנת שיחזירוהו להם. הגה: וגובין מעות אתרוג לפי ממון הדהור מצוה מונה טפי על עשירים מעל עניים ואשה פטורה מלידת למעות אתרוג הואיל ואינה חייבת בו (משנזמ מהר"ל סימן י). וכל אדם ישתדל ויהא זריז במצוה לקנות לו אתרוג ולולב לבד כדי לקיים המצוה כתקנה (הגהות מיימוני סוף הלכות לולב):

סימן תרנט – סדר קריאת התורה בסוכות. ובו סעיף אחד

א. מוציאים שני ספרים באחד קורין שור או כשב בפרשת אמור ובשני קורא המפטיר קרבנות המוספין ובחמשה עשר לחדש השביעי ומפטיר בזכריה הנה יום בא וכו':

סימן תרס – סדר היקף הבימה. ובו ג' סעיפים

א. נוהגים להעלות ספר תורה על (הבימה) ולהקיפה פעם אחד בכל יום ובשביעי מקיפים אותה שבעה פעמים זכר למקדש הגה: ומוציאים שבעה ספרי תורה על הבימה ביום שביעי (מהר"ל) ויש מקומות שמוציאים כל ספרי תורה שבהיכל (מנהגים) (והכי נוהגין במדינות אלו) שהיו מקיפים את המזבה וההקפות לצד ימין. (ובשבת אין מקיפים) (טור) (ואין מוציאים ספר תורה על הבימה):

ב. נוהגים להקיף אף מי שאין לו לולב. הגה: ויש אומרים שמי שאין לו לולב אינו מקיף וכן נוהגין (טור גסס רס"י ור"ן פרק לולב). וביום השביעי נוטלין הערכה עם הלולב להקיף (צ"ת יוסף). מי שאירע לו אבל בחג אינו מקיף וכן אבל כל י"ב חודש על אביו ואמו (כל זו) וכן נהגו:

ג. יש מי שאומר שאין אומרים הושענא בשבת ולא נהגו כן: סימן תרסא – בליל יום טוב שני אומר שהחיינו לפני ברכת לישיב בסוכה. ובו סעיף אחד

א. בליל יום טוב שני אומר קידוש וזמן אחריו מיד ואחר כך ברכת סוכה (זו דעת הרא"ש וכן ראוי לנהוג):

סימן תרסב – סדר תפילת יום ב' של סוכות. ובו ג' סעיפים

א. ביום שני מברך על נטילת לולב וכן בכל שאר ימים:

ב. אינו מברך זמן ביום שני על הלולב אלא אם כן חל יום ראשון בשבת:

ג. מוציאים שני ספרים וקורין בהם פרשיות שנקראו אתמול ומפטיר במלכים ויקהלו עד בהוציאי אותם מארץ מצרים:

סימן תרסג – סדר תפילת חול המועד. ובו ג' סעיפים

א. בחול המועד מוציאים ספר תורה וקורין בו ארבעה בקרבנות החג שבפרשת פנחס וביום ראשון של חולו של מועד קורא כהן וביום השני ולוי וישראל חוזר וקורא וביום השלישי והרביעי קורא ספיקא דיומא וביום השני וביום השלישי ועל דרך זה קורים בשאר ימים. הגה: ויש אומרים ששנים הראשונים קורין בספיקא דיומא והשלישי קורא ביום המחרת והרביעי חוזר וקורא כל ספיקא דיומא דהיינו מה שקראו שנים הראשונים וכן אנו נוהגין וביום השביעי הכהן קורא ביום החמישי לוי ביום הששי וישראל ביום השביעי והרביעי קורא ביום הששי וביום השביעי וכן אנו נוהגין (כס"י גסס רנזמ"ו ומנהגים) (ומנהגים). ובארץ ישראל שאין שם ספיקא דיומא אין קורים בכל יום אלא קרבן היום בלבד כי ביום ב' הוא א' לחולו של מועד קורא כהן וביום השני והשלשה העולים אחריו חוזרים וקורים אותה פרשה עצמה ועל דרך זה בכל יום משאר הימים:

סי' רנ"ו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הנה יאמר כל אורח חיים שנה בשנה. ובנה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. וינקה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי פגסיות ובבתי מדרשות ללבות את הרבנים לעילוי נשמת הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבנים זוכה לנצח צדיקים.